

Arrest

nr. 213 348 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X *alias* X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. ASSELMAN *loco* advocaat P. DELGRANGE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde te zijn geboren op X 1988 in de stad Harare, wijk Mufakose, in Zimbabwe. U bent christelijk, en behoort tot de etnische groep Shona. U liep school in Harare, maar u heeft de middelbare school niet afgemaakt door de problemen die zijn ontstaan met uw vader. Uw vader was immers lid van de politieke partij Movement for Democratic Change (MDC). Hij mobiliseerde de jeugd om deel te nemen aan protestacties tegen de regeringspartij Zanu-PF, waarvan de toenmalige president, Robert Mugabe, aan het hoofd stond.

Op 12 juni 2008, kwamen uw vader en uw broer, genaamd B.C., om in een explosie. Ze waren met de auto op weg van de hoofdstad Harare naar huis, wanneer hun auto explodeerde. Dit was het werk van leden van de Zanu-PF, die het op uw vader gemunt hadden. Zij wilden echter ook de rest van de familie doden. Twee dagen na de dood van uw vader en broer, vertrok u uit Zimbabwe, samen met uw moeder en zus. Jullie reisden naar de stad Kaapstad, in Zuid-Afrika.

In hetzelfde jaar, 2008, werd er voor u een visum geregeld om vanuit Zuid-Afrika naar Libië te vertrekken. U wilde er uw studies voortzetten. In Libië aangekomen, ging u werken in het Golden Beach Hotel, in Tripoli. U leerde in deze periode uw partner kennen, N.N., afkomstig uit Kameroen. In het jaar 2010 kregen jullie een zoon, genaamd S.. U had een goed leven, ondanks de onveiligheid in Libië. In het jaar 2013 werd u echter gekidnapt. U moest een jaar werken bij de familie J., die u als slaaf behandelde. Op een dag, ongeveer een jaar later, werd u verplicht om naar het ziekenhuis te gaan, samen met de man des huizes. U kon ontsnappen, en u vluchtte terug naar huis. Daarna besliste u om samen met uw partner naar Italië te vertrekken. Uw zoon S. heeft u eerst naar Kameroen gestuurd, waar hij tot op heden verblijft bij de tweelingzus van uw partner N.N..

In de maand september van het jaar 2014 vertrok u per boot naar Italië. U was op dat moment zwanger van uw zoon D.. Wanneer u moest bevallen, ging u naar het ziekenhuis in Venetië, maar u werd er aan uw lot overgelaten. Niemand hielp u bij uw bevalling, en u werd er alleen gelaten met uw partner N.N.. Nadat uw zoon geboren was, zijn er complicaties opgetreden. Hij werd overgeplaatst naar het kinderziekenhuis van Treviso, maar later werd u meegedeeld dat uw zoon overleden was. U heeft hieraan een trauma overgehouden. Omwille van dit trauma, werd u in Italië een humanitair statuut toegekend, dat twee jaar geldig was, en dat ook verlengbaar is. U wilde echter, door de problemen die u er had gekend, niet meer in Italië verblijven, en u bent doorgereisd naar België, in het jaar 2017, samen met uw dochter L.D., geboren in 2016. Uw partner N.N. bleef achter in Italië. In België, diende u een verzoek tot internationale bescherming in, op 20 november 2017. U was op dat moment zwanger, en op 8 december 2017 beviel u van een tweede dochter, genaamd Anna Maria.

U verklaarde bij uw verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw werkelijke naam Z.B.C. luidt, en dat u in werkelijkheid geboren bent op 27 mei 1991. Ter staving, legt u uw originele Zimbabwaanse identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u op de dag van het persoonlijk onderhoud, namelijk 26 april 2018, in het bezit was van een kindervagen. Bijgevolg werden specifieke steunmaatregelen verleend, en werd aan u een lokaal toegewezen op het gelijkvloers. Eveneens, heeft u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een psychologisch attest neergelegd. Naar aanleiding van dit attest, werd u voldoende tijd gegeven om na te denken over uw antwoorden, en werden er twee pauzes ingelast tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, Zimbabwe, omdat u zou worden vervolgd door de Zimbabwaanse autoriteiten (zie notities CGVS, p.3, p.16 en p.22). Uw vader, L.C., was lid van de Movement for Democratic Change (MDC), en werd door de leden van de regeringspartij Zanu-PF vermoord, in het jaar 2008. U stelde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de leden van de regeringspartij ook u zouden vermoorden, daar u familie bent van uw vader (zie notities CGVS, p.3 en p.10). U kunt de door u geopperde problemen, die zich in uw land van herkomst hebben voorgedaan, echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verklaringen over uw identiteitsgegevens de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Zo stelde u bij uw verzoek tot internationale bescherming in Italië, in het jaar 2015, dat u "Z.M." heette (zie Carta d'Identità van Italië, toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij uw verzoek tot internationale bescherming in België, ongeveer drie jaar later, op 20 november 2017, zei u opnieuw "Z.M." te heten, maar legde u ook een originele Zimbabwaanse identiteitskaart neer, die aangeeft dat u niet "Z.M." heet, geboren op 27 mei 1988, maar wel "Z.B.C.", geboren op 27 mei 1991 (zie notities CGVS, p.4, en originele identiteitskaart,

in het administratieve dossier). Doch, deze originele Zimbabwaanse identiteitskaart had u reeds in Italië van uw moeder ontvangen (zie notities CGVS, p.15-16). **U heeft in Italië echter op geen enkel moment pogingen ondernomen om uw identiteitsgegevens aan te passen op basis van deze originele identiteitskaart.** Uw verklaringen voor deze nalatigheid zijn bovendien absoluut ontoereikend. Zo stelde u dat uw eerste zwangerschap gecompliceerd was, en dat u nergens kon gaan om uw naam te veranderen (zie notities CGVS, p.16). Eveneens stelde u dat het geen zin had om uw naam te veranderen in Italië, gezien u besloten had om het land te verlaten. **Dat u, gedurende een verblijf van drie jaar in Italië, op geen enkele manier een fatsoenlijke poging heeft ondernomen om deze essentiële gegevens van uw identiteit, namelijk uw naam en geboortedatum, te corrigeren op basis van officiële documenten, doet dan ook twifelen aan uw werkelijke motieven voor uw komst naar Europa, en zodoende wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst.** Immers, het gegeven dat u in Italië een geheel andere identiteit opgaf, bij uw verzoek om internationale bescherming aldaar, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Indien u werkelijk de dochter zou zijn van een zekere L.C., wiens dood hét kernelement betreft in het door u geopperde asielrelaas, kan geenszins worden ingezien waarom u bij uw verzoek tot internationale bescherming in Italië een andere familienaam zou opgeven.

Naast deze vaststellingen, kon u eveneens niet aannemelijk maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, indien u naar uw land van herkomst, Zimbabwe, zou terugkeren.

Zo bleek u hoegenaamd niets te weten over de Movement for Democratic Change (MDC), de partij waarvan u beweerde dat uw vader er lid van was, wist u ook bitter weinig te vertellen over zijn lidmaatschap, en kon u slechts zeer geringe informatie geven over uw vaders dood.

Ten eerste, wat betreft de **partij MDC**, bleek u enkel te kunnen vertellen dat het een oppositiepartij betreft (zie notities CGVS, p.18), die is opgericht door Morgan Tsvangerai (zie notities CGVS, p.16). Gevraagd om te vertellen over deze partij MDC, en te vertellen wat voor een soort partij het is, stelde u dat u enkel weet dat MDC staat voor "Movement of Democratic Change" en dat u niets anders weet. Zo wist u niet om welke redenen deze partij werd opgericht, of welke betekenis ze op dit moment heeft in Zimbabwe. Er werd u eveneens gevraagd – daar u stelde dat uw vader wegens zijn lidmaatschap van deze partij werd gedood – om welke redenen het gevaarlijk is om lid te zijn van deze partij, maar opnieuw moest u een antwoord schuldig blijven, en stelde u het niet te weten (zie notities CGVS, p.17). U wist evenmin te vertellen of de partij MDC ooit splitste (zie notities CGVS, p.19). Dit, terwijl u stelde dat uw vader al ongeveer vijf jaar actief was in het organiseren van protesten voor de partij MDC, alvorens door de autoriteiten te zijn gedood (zie notities CGVS, p.17). Informatie geeft immers aan dat de partij MDC wel degelijk gesplitst is, in het jaar 2005, - wanneer uw vader reeds ongeveer twee jaar voor de partij actief was - in een tak die verder ging onder de door u genoemde persoon Morgan Tsvangerai, en een tak die verder ging onder de persoon Welshon Ncube (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, in blauwe map). U bleek echter absoluut niets over dit alles te weten. Wanneer u gevraagd werd of u de persoon Ncube kende, stelde u hem te kennen, en verklaarde u – uiterst summier - dat hij ook een lid was van de MDC (zie notities CGVS, p.19). U wist echter niets anders over hem te vertellen. Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u andere partijleden kent van de MDC, bijvoorbeeld vrienden van uw vader, herhaalde u - na lang nadenken - de naam Ncube, en stelde u geen andere MDC-leden te kennen (zie notities CGVS, p.22). **Bovenstaande antwoorden wijzen er enkel op dat u absoluut niet in staat bent om persoonlijke, doorleefde informatie te verschaffen over deze periode waarin uw vader bij deze partij was aangesloten, en dat u evenmin op de hoogte bent van de gebeurtenissen binnen de partij, zoals de splitsing van de partij, en de onenigheid tussen Welshon Ncube en Morgan Tsvangerai. Dat u "Ncube" zou opgeven als een vriend van uw vader, terwijl u eigenlijk niets over deze persoon weet, duidt enkel op het feit dat u de naam die u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gehoord, heeft herhaald, omdat u in werkelijkheid onwetend bent over deze partij en haar leden.**

Ten tweede, wat betreft uw vaders **lidmaatschap** van deze partij, en zijn **functie** binnen de partij, bleek u opnieuw absoluut onwetend. U wist niet sinds wanneer hij lid was van de partij en om welke redenen hij lid was geworden van de partij (zie notities CGVS, p.8). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u dan weer dat hij ongeveer vijf jaar protesten had georganiseerd voor de partij, maar dat u het niet zeker weet (zie notities CGVS, p.17). Het enige wat u echter uiterst vaag kon vertellen over deze protesten, is dat uw vader de jeugd aanzette om te protesteren tegen de regering, omdat ze wilden dat Tsvangerai president zou worden (zie notities CGVS, p.8).

Gevraagd naar het belang van uw vader in de partij MDC, herhaalde u enkel uw eerdere – beknopte – verklaringen, namelijk dat hij probeerde om de jeugd te overtuigen om het te volgen (zie notities CGVS, p.24). U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud de kans om aan te geven wat het doel was van deze protesten, maar andermaal was u uiterst vaag over de doelstellingen, en u was enkel in staat te vertellen dat ze [de MDC] de toenmalige president, Robert Mugabe (zie notities CGVS, p.9), wilden doen aftreden (zie notities CGVS, p.17). Gevraagd wat er na deze protesten dan is gebeurd, en of er veranderingen zijn geweest, antwoordde u enkel uitermate kort dat er niets veranderd is, en dat Tsvangerai was doodgegaan, en dus nooit president is geworden (zie notities CGVS, p.18). Ook over de aanleiding van de protesten – die uw vader organiseerde – kon u bitter weinig toelichten. Wanneer u over de aanleiding van de protesten werd bevraagd, stelde u eerst de vraag niet te begrijpen, om daarna – naast de kwestie – te stellen dat uw vader was gestorven. Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd of er specifieke redenen waren voor het organiseren van deze protesten, en eveneens gevraagd welke veranderingen men dan wilde, antwoordde u opnieuw – vaag en herhalend – dat men wou dat Mugabe zou aftreden en Tsvangerai het zou overnemen (zie notities CGVS, p.20). U voegde eraan toe dat er dat jaar verkiezingen zijn geweest, en dat Mugabe toen gewonnen is. Gevraagd wanneer deze verkiezingen dan geweest zijn, zei dat u het vergat. Evenmin wist u of deze verkiezingen in het jaar 2008 – het jaar van de aanslag op uw vader en broer – zijn doorgedaan. Wanneer dan maar werd gevraagd naar de manier waarop uw vader deze protesten organiseerde, bleek u opnieuw uitermate weinig inspanningen te leveren om gedetailleerd te antwoorden, waardoor men enkel kan concluderen dat u het niet weet. U stelde – ontzettend vaag – dat hij ze [de jeugd] riep, dat ze naar een ontmoeting kwamen, en dat ze samen kookten en aten (zie notities CGVS, p.24). De ontmoetingsplaats was een plaats in [de stad] Mufakoze. Meer wist u niet meer te zeggen, behalve het feit dat u wel eens een T-shirt had gezien, waarop een hand was afgebeeld (zie notities CGVS, p.24-25). **Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande antwoorden enkel kan worden vastgesteld dat u een absoluut erbarmelijke kennis heeft van het werk voor, en de functie van uw vader binnen de partij MDC. Nochtans was dit werk de reden voor de aanslag die zijn leven heeft opgeëist. Dat u dergelijk weinig details kan geven over het leven en het werk van uw vader, doet absoluut afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde gebeurtenissen die zich in Zimbabwe zouden hebben afgespeeld, en het door u beweerde activisme van uw vader, voor de partij MDC.**

Ten derde, wat betreft de **auto-explosie** waarbij uw vader en broer zijn omgekomen, en welke de aanleiding was voor uw vlucht uit Zimbabwe, bleek u opnieuw **absoluut onwetend** en **ontzettend vaag**. U stelde dat de aanslag was gebeurd door de persoon E.M., lid van de partij Zanu-PF – de regeringspartij van Robert Mugabe (zie notities CGVS, p.9) – omdat “die mensen” protesteerden tegen Zanu-PF, waardoor “ze” hadden gezegd dat de leden van de MDC vermoord moesten worden (zie notities CGVS, p.17). Zoals hierboven reeds vermeld, kon u over deze protesten enkel aangeven dat ze waren gericht op het aftreden van Mugabe (zie notities CGVS, p.17). Men mocht niet protesteren [tegen Zanu-PF] en veranderingen eisen, omdat Mugabe aan de macht was, en niet wilde aftreden. Gevraagd hoe u te weten kwam dat E.M. verantwoordelijk was voor de aanslag, stelde u het van uw moeder te hebben gehoord, maar niet te weten hoe zij [uw moeder] het te weten kwam (zie notities CGVS, p.22). U denkt dat ze anderen om inlichtingen heeft gevraagd hierover, maar eigenlijk weet u het niet. **Het dient opgemerkt dat u op zich al zeer weinig duidelijk bent over de aanleiding van de aanslag, en de uitvoerder ervan.** Wat betreft de **periode** waarin deze aanslag werd gepleegd, bleek u opnieuw geen enkel idee te hebben. Specifieke redenen voor uw vaders overlijden, bleek u niet te kennen, zelfs al werd u herhaaldelijk gevraagd om welke redenen uw vader net op dat moment werd gedood (zie notities CGVS, p.20). U had immers aangegeven dat hij zich al een lange tijd bezig hield met het organiseren van protesten (zie notities CGVS, p.17). U kon zich echter niets specifiek herinneren dat tot de explosie had geleid, u kon zich niet herinneren of de dood van uw vader een gevolg was van protesten, en of er überhaupt protesten waren geweest in de aansloop naar de aanslag, en evenmin kende u andere partijleden van de MDC die in deze periode zijn omgekomen door aanslagen (zie notities CGVS, p.24). Daarnaast, stelde u dat de aanslag gebeurde op het moment dat uw vader en uw broer op weg waren naar huis, nadat ze de stad Harare hadden bezocht (zie notities CGVS, p.19). U herinnerde zich echter niet wat ze in de stad Harare hadden gedaan. Details over de explosie die uw vader en broer het leven kostte, waren u evenzeer onbekend. Het enige wat u kon aangeven is dat de auto ontploft was (zie notities CGVS, p.19). U heeft daarna hun lichamen niet meer gezien, en u wist niet of er nog andere personen in de explosie betrokken waren. De manier waarop uw moeder over de aanslag had gehoord, was u evenzeer onbekend (zie notities CGVS, p.20).

Evenzo, was u volkomen onwetend over andere problemen die uw vader met de regeringspartij, namelijk Zanu- PF, had ondervonden (zie notities CGVS, p.23).

*U kon enkel zeggen dat er problemen waren omdat hij lid was van de MDC, die tegen de Zanu-PF vechten. Gevraagd of hij dan ooit werd gearresteerd, antwoordde u bevestigend. U stelde echter er niet te kunnen over vertellen. De reden voor zijn arrestatie schreef u –uitermate vaag – toe aan het feit dat hij in de politiek zat. U wist niet hoe lang hij was gearresteerd, of er een specifieke aanleiding was voor zijn arrestatie, om welke redenen hij terug werd vrijgelaten, of waar hij heengebracht was. Het enige wat u nog vaagweg kon aangeven is dat hij enkele maanden was opgesloten. **Er kan dus worden vastgesteld dat u absoluut geen informatie kan geven over de arrestatie van uw vader, in de periode voor zijn dood.***

Er kan enkel worden opgemerkt dat de hierboven gedane vaststellingen absoluut afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u dergelijk weinig details zou kennen over de dood van uw vader en broer, en de gebeurtenissen die tot hun dood hebben geleid, is danig weinig aannemelijk. Te meer, omdat de dood van uw vader de aanleiding vormde voor uw eigen vlucht uit Zimbabwe. Dat u stelde dat de moordenaars van uw vader ook u en de rest van uw familie zouden willen vermoorden, zonder dat u duidelijk kan aangeven wie deze moordenaars zouden zijn, en om welke redenen uw vader werd vermoord, doet dan ook dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees die u zou hebben bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe.

Uw verklaringen voor een dergelijke onwetendheid omtrent de kern van uw asielrelaas, zijn dan ook schier onvoldoende. Zo stelde u dat u zich dingen niet kon herinneren omdat u klein was, of jong was (zie notities CGVS, p.8 en p.23). U stelde dat de auto-explosie was doorgedaan wanneer u vijftien jaar oud was (zie notities CGVS, p.3). Maar gelet op uw opgegeven geboortedatum bij uw verzoek om internationale bescherming in Italië, namelijk 27 mei 1988, kan enkel worden vastgesteld dat u op het moment van de feiten, in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.3), reeds negentien à twintig jaar oud was. Wanneer uw geboortedatum in acht wordt genomen die op uw originele Zimbabweaanse identiteitskaart is genoteerd (zie toegevoegd aan het administratieve dossier), namelijk 27 mei 1991, kan opnieuw worden vastgesteld dat u geenszins klein was in het jaar 2008, maar ongeveer de leeftijd had van zeventien à achttien jaar. **Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat u voldoende informatie, en meer details zou kunnen geven omtrent de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht uit Zimbabwe.** U verklaarde immers dat het incident, namelijk de auto-explosie die de oorzaak was van uw vaders dood, ook in de krant was verschenen, waardoor kan worden verwacht dat u hierover meer informatie ter beschikking zou hebben (zie notities CGVS, p.20). U bleek zich over dit artikel echter –verrassend genoeg – niets te herinneren (zie notities CGVS, p.21).

Ten slotte, bleek u zich, na uw vertrek uit Zimbabwe, op geen enkele manier meer te hebben geïnformeerd over de politieke situatie in Zimbabwe, waarvan uw eigen problemen de gevolgen waren. De enige cruciale verandering in Zimbabwe waarvan u op de hoogte was, is het aftreden van president Mugabe, en de overname van de macht door E.M. (zie notities CGVS, p.16). Dit was meteen het enige dat u wist. Gevraagd of u de politieke situatie in Zimbabwe nog opvolgt op dit moment, antwoordde u ontkennend (zie notities CGVS, p.17). Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u de situatie in Zimbabwe niet meer volgt, en u stelde – verbazend genoeg – dat u dit niet meer wil, door hetgeen wat met uw vader en broer is gebeurd. U stelde dat het niet goed is om aan politiek te doen, gelet op de manier waarop uw broer en vader aan hun einde zijn gekomen. **Deze verklaringen zijn echter uiterst verbazend. Er kan immers verwacht worden dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst, de situatie in het land nauwlettend in de gaten zou houden.** U werd dan ook met deze vaststelling geconfronteerd, maar uw antwoord bleek opnieuw absoluut niet overtuigend. Zo stelde u dat u de situatie niet meer volgt, omdat u bezig bent met uw kinderen. **Echter, dat u de politieke situatie in uw land van herkomst niet meer wil, of kan, volgen omdat u voor uw kinderen moet zorgen, is geenszins steekhoudend.** Zeker, gezien u stelde dezelfde vrees te koesteren voor uw kinderen bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS, p.27), namelijk dat zij samen met u zouden worden gedood (zie notities CGVS, p.25). **Dat u, deze vrees indachtig, de situatie in uw land van herkomst niet zou opvolgen, is dan ook geenszins aannemelijk, en doet enkel verder afbreuk aan de ernst van de door u geopperde asielmotieven.**

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geopperde asielmotieven, namelijk vervolging door de Zimbabweaanse autoriteiten omdat u familie bent van een vervolgd persoon, genaamd L.C., die in het jaar 2008 door de autoriteiten werd vermoord.

U kan immers niets substantieel over deze persoon vertellen, noch over zijn activiteiten voor de partij MDC, noch over de partij MDC zelf, en noch over de manier van zijn overlijden. Zodoende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw moeder, namelijk dat ze na het overlijden van president Mugabe zou zijn teruggekeerd naar Zimbabwe, en opnieuw heeft moeten vluchten omdat ze nog steeds werd gezocht om dezelfde redenen als bij jullie vertrek in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.9-10). Er dient in dit verband ook opgemerkt dat u verklaarde dat uw moeder met haar eigen paspoort heeft gereisd, en dat zij bij aankomst in Zimbabwe werd ondervraagd door de veiligheidsdiensten, maar uiteindelijk werd doorgelaten (zie notities CGVS, p.11). **Gebaseerd op deze verklaringen, kan bezwaarlijk worden gesteld dat zij door de autoriteiten in Zimbabwe zou worden gezocht.**

Wat betreft de door u opgeworpen vrees dat uw **kinderen** eveneens vervolging zouden kunnen ondergaan bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS, p.27), en net zoals u zouden kunnen worden vermoord (zie notities CGVS, p.25), dient opgemerkt dat er überhaupt geen geloof kan worden gehecht aan deze vervolging, waardoor u ook niet aannemelijk kan maken een gegronde vrees te koesteren voor uw kinderen, indien u zou terugkeren naar Zimbabwe.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door uw advocaat neergelegde **aantekeningen bij de notities van het persoonlijk onderhoud** van 26 april 2018 (zie groene map, in het administratieve dossier), dient opgemerkt dat deze aantekeningen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het aantal kilometers dat u heeft afgelegd op weg naar de stad Marondera, bij uw vertrek uit Zimbabwe, wordt immers niet in vraag gesteld, evenals de plaats waar de aanslag op uw vaders auto heeft plaatsgevonden. Er wordt immers beargumenteerd dat u ontoereikende informatie kan geven betreffende de oorzaak, aanleiding en periode waarin de aanslag heeft plaatsgevonden. Dat u verkeerde informatie heeft gegeven omtrent de plaats van de aanslag, wijzigt bovenstaande vaststellingen dan ook niet.

Wat betreft het door u neergelegde **psychologische rapport**, waarin wordt vermeld dat u in een staat van traumatische stress verkeert, dienen de volgende vaststellingen worden gedaan. Ten eerste, dient opgemerkt, dat het psychologische rapport niet werd opgesteld door een gespecialiseerde arts-psychiater, maar door een klinisch psycholoog, waardoor het niet kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Ten tweede, wordt in het rapport geen vermelding gemaakt van het feit dat u niet in staat zou zijn bepaalde gebeurtenissen, die belangrijk zijn voor uw asielaanvraag, uiteen te zetten. Wat betreft uw psychologische toestand, doet het rapport slechts zeer vage en algemene vaststellingen. Het rapport stelt dat u moeilijkheden zou hebben met uw concentratie, en uw oriëntatie in tijd en ruimte. U bleek echter geen enkele keer tijdens het persoonlijk onderhoud gewag te maken van het feit dat u zich niet goed kon concentreren. Wat betreft tijdsbepaling, werd ook geen noemenswaardig onkunde bemerkt. Overigens, dient opgemerkt, dat oriëntatie in tijd en ruimte, de kern van het asielrelaas niet raken. Nergens uit het rapport komt dan ook naar voor dat het voor u onmogelijk zou zijn uw problemen te beschrijven.

Wat betreft het door u neergelegde **attest van lidmaatschap**, waarin wordt verklaard dat de heer L.C. lid was van de MDC vanaf het jaar 2003, en ook een lidkaart had van de partij, dient opnieuw opgemerkt dat dit attest bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen. Het dient opgemerkt dat dit de getuigenis van een derde betreft, die enkel een bewijswaarde heeft wanneer ze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Verder, dient eveneens opgemerkt, dat vanwege de verwarring omtrent uw identiteit überhaupt niet kan worden vastgesteld of uw vader wel degelijk L.C. is.

Wat betreft de door u neergelegde Italiaanse identiteitskaarten van u en uw dochter L.D., de geboorteakte en overlijdensakte van uw zoon D., de geboorteakte van uw dochter L.D., de aangiftes van de geboortes van uw zoon D., en uw dochter L.D., en de kopie van de beslissing tot humanitaire bescherming, die u in Italië heeft ontvangen, kan enkel worden vastgesteld dat u in Italië heeft verbleven, wat in het bovenstaande niet in vraag wordt gesteld.

Wat betreft de foto van uw overleden zoon, D., dient opgemerkt dat zijn overlijden niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de geboorteakte van uw jongste dochter, A.M., dient enkel worden vastgesteld dat zij inderdaad in België is geboren.

Wat betreft de door u neergelegde originele Zimbabwaanse identiteitskaart, dient opgemerkt dat uw Zimbabwaanse nationaliteit niet in vraag wordt gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 juli 2018 een schending aan van “*artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; artikels 48/3 en 48/4, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet); artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus; de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en de algemene zorgvuldigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”.

Verzoekster stelt dat ze haar identiteitskaart getoond heeft aan het CGVS en voegt haar geboorteakte bij het verzoekschrift. Waar het CGVS niet begrijpt waarom verzoekster geen stappen heeft ondernomen in Italië om haar naam te wijzigen, legt verzoekster uit dat “*de naam die zij aangegeven heeft in Italië is de naam van haar ex man, de vader van haar kinderen. Zijn naam is N.N.M.. Om die reden is M. ook de achternaam van de kinderen van verzoekster (stukken 4 en 5). Voor verzoekster was het normaal om de naam van haar man te geven als achternaam.*”. Verzoekster stelt dat het daarom niet zo belangrijk was om haar naam recht te zetten. Zij stelt verder dat zij geen Italiaans spreekt en dat het heel moeilijk was om administratieve stappen te ondernemen zonder begeleiding. Zij betoogt dat zij de asielinstanties dus op geen enkel moment heeft trachten te misleiden over haar identiteit.

Verder stelt verzoekster dat zij aan zware psychologische problemen lijdt en verwijst zij naar het attest van psychologe Catherine Sterck. Zij stelt dat het niet is omdat het attest opgesteld werd door een klinisch psycholoog, dat het geen waarde zou hebben en verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarbij werd geoordeeld dat een psychologisch attest een relevant element is in het kader van een asielprocedure (CCE, n° 176 834 van 25 oktober 2016; CCE, n° 175 222 van 22 september 2016).

Verzoekster betoogt dat, ondanks er niet letterlijk geschreven staat in het attest van de psycholoog dat verzoekster niet in staat is om haar asielaanvraag uiteen te zetten, duidelijk blijkt uit de beschreven psychologische problemen dat dit een invloed heeft op de capaciteit van verzoekster om haar aanvraag naar voor te brengen.

Verzoekster stelt dat de psycholoog eveneens het gevoel van onmacht benadrukt bij haar ten aanzien van de gebeurtenissen waarvan ze het slachtoffer werd. Zij stelt dat dat gevoel heel belangrijk is om de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen te onderzoeken en dat dit verklaart waarom verzoekster niet actiever op zoek is geweest naar meer informatie over de huidige risico's in geval van terugkeer naar Zimbabwe, of naar informatie uit het verleden over haar vader. Verzoekster betoogt dat zij omwille van haar trauma daar helemaal geen energie voor heeft en zich beperkt tot overleven en voor haar heel jonge kinderen zorgen. Verzoekster stelt dat het gegeven dat zij niet meer details kan geven aan het CGVS over de problemen van haar vader in Zimbabwe dus niet van een gebrek aan interesse komt, maar van dat gevoel van onmacht en van de trauma die verzoekster heeft ondergaan. Verzoekster benadrukt dat ze lijdt aan post-traumatische stoornis, ze leeft in constante angst omwille van de gebeurtenissen die ze heeft meegemaakt. Ze betoogt dat het voor haar onmogelijk is om zich te concentreren op de problemen die ze in 2008 in Zimbabwe heeft gekend.

Verzoekster voert aan dat absoluut geen rekening werd gehouden met haar psychologische problemen. Zij betoogt dat de beslissing vernietigd moet worden en verwijst naar rechtspraak van de Raad (CCE n° 174 694 van 15 september 2016, CCE, n° 124 765 van 26 mei 2014).

Verzoekster wijst op haar jonge leeftijd op het moment van de feiten. Zij stelt te zijn geboren op 27 mei 1991 (zoals vermeld op haar identiteitskaart en op haar geboorteakte) en dat ze dus minderjarig was op het moment van de feiten die geleid hebben tot haar vlucht van haar land van herkomst. Gezien haar jonge leeftijd toen en de lange tijdspanne tussen de feiten en haar gehoor op het CGVS, is het naar verzoeksters mening logisch dat verzoekster weinig details kan vertellen over die problemen. Zij benadrukt nog dat het CGVS op geen enkel moment betwist dat verzoekster in 2008 Zimbabwe heeft moeten vluchten en dat haar familie zich sindsdien in Zuid-Afrika bevindt.

Verzoekster voert verder aan dat het CGVS geen onderzoek gedaan heeft naar de problemen die ze in Libië gekend heeft. Nochtans zijn deze incidenten volgens verzoekster belangrijk bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van verzoekster. Verzoekster herneemt te hebben verklaard in Libië gekidnapt te zijn geweest en gedurende een jaar als slaaf te zijn behandeld. Zij stelt dat zij in Italië zonder enige medische bijstand moest bevallen, dat er na de bevalling complicaties opgetreden zijn en dat het kind niet meer gered kon worden. Zij geeft aan dat dit eveneens een zeer traumatiserende ervaring was, vooral gezien de situatie van verzoekster die alles had achtergelaten om asiel aan te vragen in Italië. Zij stelt dat zij sinds deze evenementen post-traumatische stoornissen ervaart en dat deze evenementen in de analyse van het CGVS inbegrepen dienden te worden. Verzoekster meent dat, ondanks dat het geen rechtstreekse vrees vormt ten aanzien van Libië, deze elementen verklaren waarom het voor verzoekster zo moeilijk is om zich te concentreren op de problemen die ze tien jaar geleden heeft meegemaakt in Zimbabwe.

Verzoekster betoogt dat het voor haar moeilijk is om te beschrijven wat er zou gebeuren in geval van terugkeer, gezien zij nog minderjarig was toen ze Zimbabwe verlaten heeft. Zij wijst erop dat zij een alleenstaande moeder is en dat dit een sociale groep is die vervolgingen riskeert in Zimbabwe, zoals blijkt uit verschillende rapporten. Zo haalt zij een rapport van UK Home Office over Zimbabwe aan, een rapport van het UK Home Office en een Country Advice van de Australische Refugee Review Tribunal:

“GALZ responded that that society perceived single women above a certain age or single mothers as possible prostitutes. If they then rejected the advances of men who expected sexual relations, they would then be perceived as lesbians and therefore at increased risk.”

In een ander rapport, specifiek met betrekking tot de situatie van vrouwen, oordeelt het UK Home Office (stuk 7) dat vrouwen in Zimbabwe een sociale groep vormt die risico loopt op vervolgingen en geen effectieve bescherming geniet van de overheid. Deze conclusie wordt bevestigd door een Country Advice van de Australische asielinstanties (stuk 9).

Verzoekster, als alleenstaande vrouw en moeder, zou ze terugkeren naar Zimbabwe, zou ze het slachtoffer worden van een discriminatie, dat zo verregaande is, zoals blijkt uit het rapport van UK Home Office (stuk 7), dat het gelijkgesteld wordt aan vervolgingen.

Specifiek met betrekking tot alleenstaande moeders zijn er geen recente informatie beschikbaar, maar een Country Advice van de Australische Refugee Review Tribunal bestudeert deze specifieke kwestie en benadrukt de ernstige mensenrechtenschendingen waarvan alleenstaande moeders slachtoffers zijn (stuk 8).”

Verzoekster stelt haar vrees als alleenstaande moeder in Zimbabwe niet uitgebreid te hebben kunnen uiten omdat ze er de situatie niet goed kent. Ze benadrukt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren, dat ze daar niemand heeft, en dat ze bang is voor haar dochtertjes.

Verzoekster betoogt dat het CGVS geen onderzoek heeft gevoerd naar het specifiek profiel van verzoekster, wat nochtans een heel belangrijk element is, onder meer in het kader van het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming. Verzoekster stelt nog vast dat niet betwist wordt dat verzoekster geen contact meer heeft in Zimbabwe, en geen familie. Zou ze terugkeren naar Zimbabwe, zou ze bij niemand terecht kunnen.

Daarenboven stelt verzoekster dat de huidige situatie in Zimbabwe heel erg gespannen is. *“Na de coup tegen ex President Mugabe, zullen er eind deze maand verkiezingen zijn. Dit brengt onveiligheid met zich mee en verdenkingen ten aanzien van iedereen. Wat de veiligheidssituatie zal zijn na de verkiezingen is onzeker, maar serieuze incidenten kunnen verwacht worden.”*

Verzoekster stelt dat het CGVS echter geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van alleenstaande moeders in Zimbabwe, noch naar de huidige veiligheidssituatie gezien de politieke context in Zimbabwe.

Verzoekster concludeert dat de *“bestreden beslissing oordeelt dat verzoeksters vrees ten aanzien van haar land van herkomst ongeloofwaardig is, zonder echter rekening te houden met de psychologische toestand van verzoekster, noch met de evenementen die ze heeft meegemaakt na haar vertrek van Zimbabwe of met haar jonge leeftijd op het moment van de feiten. Ook haar profiel werd niet onderzocht, terwijl verzoekster alleenstaande moeder is, wat een risico op ernstige schade met zich meebrengt.*

Bijgevolg moet de bestreden beslissing minstens vernietigd worden zodat er rekening kan worden gehouden met het profiel van verzoekster alsook haar psychologische problemen. Daarnaast dient onderzocht te worden wat precies het risico zou zijn voor verzoekster in geval van terugkeer naar Zimbabwe.”.

In hoofddorde wordt gevraagd *“de vluchtelingenstatus te erkennen aan verzoekster; In ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoekster; In meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek door het CGVS”.*

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

“3. Geboorteakte

4. Overlijdensakte D.

5. Geboorteakte L.D.

6. Attest van de psycholoog

7. UK Home Office, Country Information and Guidance, Zimbabwe: Women, oktober 2014

8. Australian Government, Refugee Review Tribunal, 10 februari 2010

9. Australian Government, Refugee Review Tribunal, 27 maart 2012”

Bij aanvullende nota van 26 september 2018 legt verzoekster een kopie van identiteitskaart van M.N.N. en een psychologisch attest van 13 augustus 2018 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen naar Zimbabwe omdat zij er vervolgd zou worden door de Zimbabwaanse autoriteiten. Zij beweert dat haar vader in 2008 werd vermoord door leden van de regeringspartij Zanu-PF en vreest omwille hiervan eveneens te worden vermoord.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekster ook in België twee identiteiten verklaarde in België. Zo stelde verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Italië in 2015 dat zij "Z.M." heette (Carta d'Identità van Italië). Bij haar verzoek om internationale bescherming in België stelde verzoekster bijna drie jaar later, op 20 november 2017, opnieuw "Z.M." te heten, maar legde tegelijkertijd ook een originele Zimbabwaanse identiteitskaart neer en de fotokopie van haar Zimbabwaanse geboorteakte, die aangeven dat zij niet "Z.M." heet en geboren is op 27 mei 1988, maar wel "Z.B.C." heet en geboren is op 27 mei 1991 (notities persoonlijk onderhoud van het CGVS van 17 april 2018 (hierna: notities), p. 4; originele identiteitskaart). De Raad kan echter niet inzien waarom verzoekster in Italië, alsook bij de aanvang van huidig verzoek om internationale bescherming, een andere identiteit en geboortedatum opgaf. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster deze originele Zimbabwaanse identiteitskaart reeds tijdens haar verblijf in Italië van haar moeder ontvangen had (notities, p. 15-16), zodat niet aannemelijk is dat zij gedurende een verblijf in Italië van bijna drie jaar, op geen enkele manier een fatsoenlijke poging heeft ondernomen om deze essentiële gegevens van haar identiteit, namelijk haar naam en geboortedatum, te corrigeren op basis van officiële documenten. Verzoeksters uitleg, dat het niet zo belangrijk was voor haar om haar naam recht te zetten en dat het moeilijk was om administratieve stappen te zetten omdat zij geen Italiaans spreekt, kan niet verklaren waarom verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming in België opnieuw dezelfde identiteit als in Italië verklaarde met name dat Z.M. haar naam is en ze geboren is op 27 mei 1988 (zie bijlage 26). Voorgaande vaststellingen tasten verzoeksters geloofwaardigheid ernstig aan, nu nog steeds geen duidelijkheid bestaat over haar ware identiteit. Waar het verzoekschrift nog betoogt dat verzoekster de naam van haar ex-partner gebruikt had in Italië omdat zij daar samen een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend, stelt de Raad vast dat verzoekster eveneens foutieve verklaringen aangaande haar geboortedatum aflegde. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, indien zij werkelijk de dochter zou zijn van L.C., wiens dood hét kernelement van haar asielse uitkomst, bij haar verzoek om internationale bescherming in Italië, en vervolgens ook bij de aanvang van haar verzoek in België, een andere familienaam zou opgeven. Dit klemt te meer nu ze verklaarde dat ze ongehuwd is en het dus een louter persoonlijke beslissing was van naam te veranderen, wat een strafrechtelijk feit is. Dat verzoekster M. als familienaam nam, komt bedenkelijk voor nu haar partner en vader van de kinderen een Kameroense man is die volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken N. als familienaam heeft en niet M. (zie vragen 14 en 15b Dienst Vreemdelingenzaken) wat verzoekster ook bevestigt tijdens haar CGVS-verhoor (zie ook notities, p.11). Ter terechtzitting werd geen toelichting gegeven op de vraag of M. ook een Kameroense naam was. De bij aanvullende nota neergelegde fotokopie van identiteitskaart van N.N. is een document dat zoals ook verzoeksters Italiaanse documenten, opgemaakt werd op een verklaarde naam. Hoe dan ook kan dit niet verschonen dat verzoekster tot telkens opnieuw een andere identiteit opgeeft.

2.4.2. Verzoeksters vluchtredenen, die zij geheel aan de beweerde problemen van haar vader koppelt, zijn niet geloofwaardig, nu verzoekster amper iets afweet over de Movement for Democratic Change (MDC), slechts weinig kon vertellen over haar vaders lidmaatschap van deze partij en amper informatie kon geven over de dood van haar vader.

2.4.3. Vooreerst blijkt dat verzoekster niet in staat is om persoonlijke, doorleefde informatie te verschaffen over de periode waarin haar vader bij de partij MDC was aangesloten en is zij evenmin op de hoogte van belangrijke gebeurtenissen binnen deze partij. Over MDC wist verzoekster enkel te vertellen dat het een oppositiepartij is (notities, p.18), die is opgericht door Morgan Tsvangirai (notities, p. 16). Verzoekster wist niet wat soort partij de MDC is, noch waarom deze partij werd opgericht en welke betekenis ze op dit moment heeft in Zimbabwe (notities, p. 16). Verzoeksters ontoereikende kennis aangaande MDC valt niet te rijmen met haar bewering dat haar vader ongeveer vijf jaar actief was in het organiseren van protesten voor de partij MDC, alvorens door de autoriteiten te zijn gedood (notities, p.17). Verzoekster kon evenmin aangeven om welke redenen het gevaarlijk is om lid te zijn van deze partij (notities, p.17). Nochtans stelde verzoekster dat haar vader wegens zijn lidmaatschap van deze partij werd gedood en dat zij omwille hiervan de Zimbabwaanse autoriteiten vreesde. Verder kon verzoekster niet aangeven of de partij MDC ooit splitste (notities, p.19), terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de partij MDC wel degelijk gesplitst is, in het jaar 2005, - wanneer verzoeksters vader reeds ongeveer twee jaar voor de partij actief was - in een tak die

verder ging onder de door verzoekster genoemde persoon Morgan Tsvangerai, en een tak die verder ging onder de persoon Welshon Ncube (Wikipediapagina "*Movement for Democratic Change – Tsvangirai*"). Wanneer verzoekster gevraagd werd of zij de persoon Ncube kende, stelde verzoekster hem te kennen en verklaarde zij – uiterst summier – dat hij ook een lid was van de MDC ("*Kent u Ncube?*", "*Ja, ik ken hem enkel, dat is het. Hij was ook voor MDC.*", "*Weet u nog iets anders over hem?*", "*Nee*", notities CGVS, p.19). Wanneer verzoekster later tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of zij andere partijleden kent van de MDC, bijvoorbeeld vrienden van haar vader, herhaalde verzoekster - na lang nadenken - de naam Ncube en stelde zij geen andere MDC-leden te kennen (notities, p.22). De vaststelling dat verzoekster "Ncube" zou opgeven als een vriend van haar vader, terwijl zij eigenlijk niets over deze persoon weet, toont slechts aan dat verzoekster deze naam zij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gehoord, louter heeft herhaald. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geheel onwetend is over deze partij en haar leden en dat zij geenszins aannemelijk maakt dat haar vader actief was voor deze partij, laat staan dat hij vijf jaar protesten organiseerde.

2.4.4. Dit blijkt tevens nu verzoekster amper op de hoogte was van haar vaders lidmaatschap en zijn functie binnen de partij. Zo wist verzoekster niet sinds wanneer hij lid was van de partij, noch om welke redenen hij lid was geworden (notities, p. 8), hoewel ze even later dan weer stelde dat hij ongeveer vijf jaar protesten had georganiseerd voor de partij, maar dat ze het niet zeker weet (notities, p.17). Gevraagd wat verzoeksters vader deed voor deze partij, kon verzoekster slechts vaag aangeven dat hij "*de jeugd aangezet [heeft] om te protesteren tegen de regering, ze wilde Tsvangerai om president te zijn.*" (notities, p. 8). Gevraagd naar het belang van haar vader in de partij MDC, herhaalde verzoekster enkel haar eerdere korte verklaringen, met name "*Hij hielp de jeugd die hem volgde. Om hen te overtuigen om hem te volgen, met wat ze politiek doen.*" (notities, p. 24). Gevraagd wat er na deze protesten dan is gebeurd, en of er veranderingen zijn geweest, antwoordde verzoekster slechts kort "*Niets is veranderd, hij is enkel nu afgetreden, Tsvangirai is zelf dood gegaan, en hij is nooit president geweest.*" (notities, p. 18). Gevraagd naar de aanleiding van de protesten – die haar vader organiseerde – stelde verzoekster eerst "*Ik begrijp het niet*" (notities, p. 18) en vervolgens, nadat de vraag opnieuw gesteld werd, ontwijkend "*Ja mijn vader is doodgegaan*" (notities, p. 18). Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd of er specifieke redenen waren voor het organiseren van deze protesten, en eveneens gevraagd welke veranderingen men dan wilde, antwoordde verzoekster opnieuw vaagweg men wou dat Mugabe zou aftreden en Tsvangerai het zou overnemen (notities, p. 20). Verzoekster voegde eraan toe dat er dat jaar verkiezingen zijn geweest en dat Mugabe toen gewonnen is (notities, p. 20). Hierop gevraagd wanneer deze verkiezingen dan geweest zijn, stelde verzoekster dat ze het vergat (notities, p. 20). Vervolgens gevraagd of deze verkiezingen in het jaar 2008 – het jaar van de aanslag op verzoeksters vader en broer – zijn doorgegaan, antwoordde zij andermaal dat zij het vergat (notities, p. 20). Verder gevraagd naar de manier waarop verzoeksters vader deze protesten organiseerde, antwoordde verzoekster opnieuw vaag "*Hij riep ze, ze kwamen naar de meeting, ze koken en eten samen, met de slogans en zo*" (notities, p. 24). Zij voegde eraan toe dat haar vader hen ontmoette ergens – ze wist niet waar precies – in Mufakoze (notities, p. 24). Tot slot gaf verzoekster nog aan dat zij wel eens een T-shirt had gezien, waarop een hand was afgebeeld (notities, p. 24-25). Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoeksters kennis van het werk voor, en de functie van haar vader binnen de partij MDC ernstig ontoereikend is. Nochtans was dit werk de reden voor de aanslag die zijn leven heeft opgeëist. De vaststelling dat verzoekster dermate weinig kan vertellen over het leven en het werk van haar vader, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden betrokkenheid van haar vader bij de partij MDC.

2.4.5. Gezien de Raad geen geloof hecht aan verzoeksters vaders activisme voor MDC, is het evenmin aannemelijk dat verzoeksters vader omwille van zijn band met MDC zou zijn vermoord. Dit klemt te meer nu verzoeksters vage verklaringen aangaande de auto-explosie waarbij haar vader en broer beweerdelijk zijn omgekomen, niet kunnen overtuigen. Zo verklaarde verzoekster over de aanslag, "*Het was de mensen die protesteren tegen Zanu PF, dus hij [Emmerson Mnangagwa] heeft gezegd dat ze moesten vermoord worden, de MDC.*" (notities, p. 17). Gevraagd hoe verzoekster te weten kwam dat Emmerson Mnangagwa verantwoordelijk was voor de aanslag, stelde zij het van haar moeder te hebben gehoord, maar niet te weten hoe deze het te weten kwam (notities, p. 20). Verder bleek verzoekster niet te weten in welke periode deze aanslag werd gepleegd, noch wat de specifieke redenen voor haar vaders overlijden inhielden (notities, p. 20). Verzoekster kon zich niets specifiek herinneren dat tot de explosie had geleid, noch of de dood van haar vader een gevolg was van protesten, noch of er überhaupt protesten waren geweest in de aansloop naar de aanslag (notities, p. 24). Zij kende evenmin andere partijleden van de MDC die in deze periode zijn omgekomen door aanslagen (notities, p. 24). Daarnaast gaf verzoekster aan dat de aanslag gebeurde op het moment dat haar vader en broer op weg waren naar huis, nadat ze de stad Harare hadden bezocht (notities, p. 19). Zij wist echter niet wat ze in

Harare hadden gedaan en kon evenmin details geven over de explosie die haar vader en broer het leven kostte (notities, p. 19). Verzoekster kon slechts aangeven dat de auto ontploft was, maar dat ze hun lichamen niet gezien heeft en niet wist of er nog andere personen in de explosie betrokken waren (notities, p.19). Verzoekster wist evenmin hoe haar moeder over de aanslag had gehoord (notities, p. 20). Het is niet aannemelijk dat verzoekster dermate onwetend kan zijn over een gebeurtenis die het gezin geheel ontwricht zou hebben en aanleiding gaf tot hun vertrek naar Zuid-Afrika. Evenmin is aannemelijk dat verzoekster zich achteraf niet heeft bevraagd en ook thans geen nuttige elementen kan aanbrengen. Verzoekster was bovendien toen al 20 jaar (of 17 jaar naargelang haar verklaringen) en dus niet zo jong meer als het verzoekschrift wil doen uitschijnen. Ze was reeds naar het buitenland (Botswana) geweest als tennisspeelster (notities, p.6) en verkeerde dan ook in een wereld die naar buiten gericht was. Verzoeksters onwetendheid valt dus niet te verschonen.

2.4.6. Bovendien was verzoekster volkomen onwetend over andere problemen die haar vader met de regeringspartij Zanu-PF had ondervonden (notities, p. 23). Gevraagd naar de problemen van haar vader met Zanu-PF, antwoordde verzoekster slechts vaag "*Het is dat het probleem was, dat hij bij MDC was, vechten tegen Zanu-PF*" (notities, p. 23). Verder gaf ze aan dat haar vader gearresteerd was geweest, "*Hij was wel gearresteerd, één keer, maar ik kan er niet over vertellen*" (notities, p. 23). De reden voor zijn arrestatie schreef verzoekster toe aan "*de politiek dat hij in zat*" (notities, p. 23). Zij kon zich echter niet herinneren hoe lang voor de explosie hij gearresteerd werd of waar hij heen werd gebracht, noch wat de aanleiding ervoor was, noch om welke redenen hij werd vrijgelaten (notities, p. 23). Zij verklaarde hem niet te hebben bezocht (notities, p. 23) en gaf nog vaagweg aan dat ze dacht dat hij maanden opgesloten was (notities, p. 24). Verzoeksters vage en beperkte verklaringen aangaande haar vaders problemen met Zanu-PF ondergraven de geloofwaardigheid ervan.

2.4.7. Uit voorgaande kan slechts blijken dat verzoekster amper iets kan vertellen over de dood van haar vader en broer en de gebeurtenissen die tot hun dood hebben geleid, terwijl de dood van haar vader de directe aanleiding vormde voor haar eigen vlucht uit Zimbabwe. De vaststelling dat verzoekster stelde dat de moordenaars van haar vader ook verzoekster en de rest van haar familie zouden willen vermoorden, zonder dat zij duidelijk kan aangeven wie deze moordenaars zouden zijn en om welke redenen haar vader werd vermoord, noch om welke redenen zij 10 jaar later verzoekster naar het leven zouden staan, doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven.

2.4.8. Verder stelde verzoekster te vrezen dat haar kinderen (dus de kleinkinderen van verzoeksters vader) eveneens vervolging zouden kunnen ondergaan ingeval van terugkeer naar Zimbabwe (notities, p. 27) en net zoals verzoekster vermoord zouden kunnen worden (notities, p. 25). Dat een vervolging over de generaties doorgaat is sowieso al een gegeven dat een degelijke objectieve ondersteuning vereist. Echter gezien geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vervolging, maakt verzoekster evenmin aannemelijk een gegronde vrees te koesteren voor haar kinderen ingeval van terugkeer naar Zimbabwe.

2.4.9. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij aan zware psychologische problemen lijdt en verwijst naar het attest van psychologe Catherine Sterck van 24 april 2018. Het rapport maakt geen vermelding van het gegeven dat verzoekster niet in staat zou zijn bepaalde gebeurtenissen, die belangrijk zijn voor haar asielaanvraag, uiteen te zetten. Evenmin kan uit de beschreven psychologische problemen duidelijk blijken dat deze een invloed hebben op de capaciteit van verzoekster om haar relaas uiteen te zetten, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert. Wat betreft verzoeksters psychologische toestand doet het rapport slechts zeer vage en algemene vaststellingen. Het rapport stelt dat verzoekster moeilijkheden zou hebben met haar concentratie en oriëntatie in tijd en ruimte. Verzoekster maakte gedurende het persoonlijk onderhoud geen enkele keer melding van het feit dat zij zich niet goed kon concentreren. Ook wat haar oriëntatie in ruimte en tijd betreft, kan uit het persoonlijk onderhoud niet blijken dat zij hiermee moeite had. Hoe dan ook raken oriëntatie in tijd en ruimte de kern van het asielrelaas niet. Nergens uit het rapport komt naar voor dat het voor verzoekster onmogelijk zou zijn haar problemen te beschrijven.

2.4.10. Het door verzoekster neergelegde psychologisch attest van psychologe Catherine Sterck van 13 augustus 2018 -bij aanvullende nota neergelegd- vermeldt dat verzoekster aan PTSS lijdt. De Raad benadrukt dat psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde psychologische problemen. Uit het psychologisch attest blijkt geheel gesteund op verzoeksters verklaringen ter zake ("*D'après Madame Mekune, son vécu traumatique serait en lien avec des événements violents vécus au Zimbabwe (...) et au décours de son trajet migratoire*"). Zoals hoger aangehaald zijn verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig.

In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het psychologisch verslag verwijst naar verzoeksters verklaringen inzake *“l’assassinat de son père pour des raisons politiques, menaces de graves représailles à l’encontre de sa famille”*, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband met verzoeksters asielrelaas zoals aangehaald voor de asielinstanties, kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de vervolging zou kunnen aantonen gezien ook de therapeut enkel de verklaringen citeert zoals deze werden medegedeeld door verzoekster en de waarachtigheid ervan niet nagaat. De vaststelling dat verzoekster vermijdt te praten over haar verleden is een bewering waaruit meerdere conclusies kan getrokken worden. Hoe dan ook het CGVS-verhoor betreft uiteraard het verleden van verzoekster, er werden immers geen nuttige elementen aangebracht die een gegronde toekomstige vrees kunnen aantonen. Hoe dan ook, vastgestelde onwetendheden en foutieve kennis aangaande de Movement for Democratic Change (MDC), haar vaders lidmaatschap van deze partij en de dood van haar vader zijn allen feiten die verzoekster zelf aanbracht, waardoor kan verwacht worden dat ze deze bespreekt. Waar het attest nog wijst op verzoeksters verklaarde problemen sinds het ontvluchten van haar land kunnen deze, ook al is aannemelijk dat ze bezwarende herinneringen en gedachten meebrengen, geen aanleiding geven tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming.

2.4.11. Wat betreft het door verzoekster neergelegde attest van lidmaatschap, waarin wordt verklaard dat de heer L.C. lid was van de MDC vanaf het jaar 2003, en ook een lidkaart had van de partij, dient opgemerkt dat dit attest bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen. Het document betreft de getuigenis van een derde dat geen officieel, noch een objectief karakter heeft en niet zwaarder kan wegen dat verzoeksters onwetendheden.

2.4.12. De door verzoekster neergelegde Italiaanse identiteitskaarten van zichzelf en haar dochter L.D., de geboorteakte en overlijdensakte van haar zoon D., de geboorteakte van haar dochter L.D., de aangiftes van de geboortes van haar zoon D., en haar dochter L.D., en de kopie van de beslissing tot humanitaire bescherming, die het verblijf, de geboorte van verzoeksters kinderen en het overlijden van haar baby aantonen, zijn geen punt van discussie.

2.4.13. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij als alleenstaande moeder vervolging riskeert in Zimbabwe en verwijst hierbij naar verschillende rapporten (*“UK Home Office, Country Information and Guidance, Zimbabwe: Women, oktober 2014”*, *“Australian Government, Refugee Review Tribunal, 10 februari 2010”*, *“Australian Government, Refugee Review Tribunal, 27 maart 2012”*). Waar wordt aangevoerd dat in het rapport van UK Home Office staat te lezen dat vrouwen in Zimbabwe een sociale groep vormt die risico loopt op vervolgingen en geen effectieve bescherming geniet van de overheid, dient opgemerkt dat dit rapport verder aanstipt: *“Although women in Zimbabwe form a PSG [Particular Social Group], this does not mean that establishing such membership will be sufficient to make out a case to be recognised as a refugee. The question to be addressed in each case will be whether the particular person will face a real risk of persecution on account of their membership of such a group.”* (UK Home Office, *“Country Information and Guidance, Zimbabwe: Women”* van oktober 2014, p. 4). Vooreerst stelt de Raad vast dat de rechtspraak waarnaar wordt verwezen, gedateerd is. Nergens wordt aangetoond en dit kan ook niet blijken (zie UK Immigration and Asylum Chamber, Appeal Number: PA/08812/2017 van 6 maart 2018; UK Immigration and Asylum Chamber, Appeal Number: PA/10777/2017 van 21 juni 2018) dat alle alleenstaande vrouwen in Zimbabwe vervolging dienen te vrezen. Verzoekster heeft bovendien nooit eerder gesteld dat ze als alleenstaande vrouw vreest terug te keren naar Zimbabwe, ze heeft integendeel haar vrees steeds gekoppeld aan de politieke activiteit van haar vader. Verzoekster is bovendien niet alleen, ze heeft een moeder en een vertrouwenspersoonvriendin van haar moeder die vanuit Zimbabwe documenten kan opsturen naar verzoekster. Voorts is verzoekster weinig spraakzaam over haar familie (*“Wat is de reden dat u denkt dat de hele familie moest vermoord worden?” “Door de job van mijn vader, binnen de politiek”, “Maar om welke redenen ook u en uw moeder?” “VZ haalt de schouders op. Het is de hele familie, zo, alle hebben ze ook alle eigendommen afgenomen, de hele familie, ze wilden de hele familie doden, en ze hebben alles overgenomen.”* notities, p. 21), maar er kan niet blijken dat verzoekster naast haar moeder geen familie zou hebben te meer nu verzoekster en het gezin waar ze in opgroeide, behoorden tot te meer gegoeden (verzoekster speelde competitie tennis, haar vader had een goede baan). Hoe dan ook verzoekster dient persoonlijk aan te tonen dat zij in geval van terugkeer naar Zimbabwe het slachtoffer zal zijn van vervolging omwille van haar behoren tot deze sociale groep. Verzoekster maakt echter geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk.

Het louter behoren tot de sociale groep van alleenstaande moeders volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. Volledigheidshalve voegt de Raad nog toe dat verzoekster ook nog een kind heeft dat in Kameroen opgroeit bij de tweelingzus van haar partner/ex-partner.

2.4.14. Waar verzoekster een schending van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar middel de oude Richtlijn aanhaalt, met name de "*Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004*", terwijl deze werd vervangen door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hoe dan ook wat betreft de aangevoerde schending van "*artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004*" dient te worden opgemerkt dat Richtlijnen geen directe werking hebben. Een Richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken Richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde Richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.4.15. Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenste mee te delen "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*".

2.4.16. Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "*gedeelde bewijslast*" is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoekster om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoekster om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoekster om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van haar verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (de link van het aangehaalde artikel van de Washington Post over de situatie in Zimbabwe in de aanloop naar de verkiezingen is niet raadpleegbaar), noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK